

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 4/2010

„V těžkých chvílích budu hledět na rozepjaté a tiché
Ježíšovo Srdce na kříži a z plamenů vyšlehujících
z jeho milosrdného srdce dostanu moc a sílu k boji.“

(Den. 906)

Drazí přátelé,

lze říct, že další rok je za námi. Se vším, co nám přinesl, uzavíráme ho jako knihu, kterou zpečetil čas. Určitě každý z nás by tento rok popsal trochu jinak. Pro někoho to byl rok radosti, štěstí, úspěchů, pro někoho bolesti, strasti a smutku. Zdá se mi ale, že jako pokaždé, i tento rok nás všechny spojuje v jednom: byl to další rok duchovního boje. Našich životních voleb, našich předsevzetí, vítězství a proher. Dnes už si určitě nevzpomeneme na všechno, co bylo dobré, a co špatné. Daleko důležitější je, co jsme s tím udělali. Důležité je, kde jsme po tomto roce, jestli nás tento rok přiblížil k Bohu, k sobě samým a k lidem, nebo ne.

V tomto roce jsme se v „Apoštolu“ zastavili nejprve u tématu satana coby otce hříchu, pak jsme věnovali pozornost hříchu a jeho působení, potom uzdravení a toto číslo chceme věnovat duchovnímu boji.

Přejeme Vám všem, ať je pro Vás toto číslo povzbuzením na Vašich cestách v novém roce.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Vychází čtyřikrát do roka

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzienie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Typografie: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkiewicz SAC
MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Pavel Posád	3
Angelo Scarano: Vzchopte se	5
Zbroj křesťana	7
Boj o modlitbu	12
Duchovní chlad Matky Terezie	15
Mons. Jiří Mikulášek: Rozhovor	22
Poslání a spiritualita s. Faustyny	24
Národní pouť do Říma	28
I. Kongres o Božím milosrdenství	30
Posvěcení Křížové cesty	31
Svědectví: Otec Benedikt a Panna Maria	32
Nabídky, literatura	34
Informace	35

Drazí přátelé, bratři a sestry, milí čtenáři

Otevíráte nové číslo časopisu Vám jistě známého, oblíbeného a očekávaného průvodce na Vaší životní cestě.

Toto číslo je celé spojeno jednou myšlenkou a zabývá se tématem duchovního zápasu, můžeme říci duchovního boje a snažení.

„Bůh viděl všechno, co udělal, a hle bylo to velmi dobré“ – tvrdí Písmo svaté už na svých prvních stránkách (Gen 1,31). Člověk je od okamžiku stvoření postaven před strom poznání dobra a zla, s možností uposlechnout a užívat jeho plodů, nebo neposlechnout a být vržen do smrti (Gen 2,9.17). Jde o rozhodující zkoušku, které neunikne žádný člověk. Zodpovědná a svědomitá volba tedy rozhoduje o mravní povaze lidského jednání, a tím i o osudu člověka.

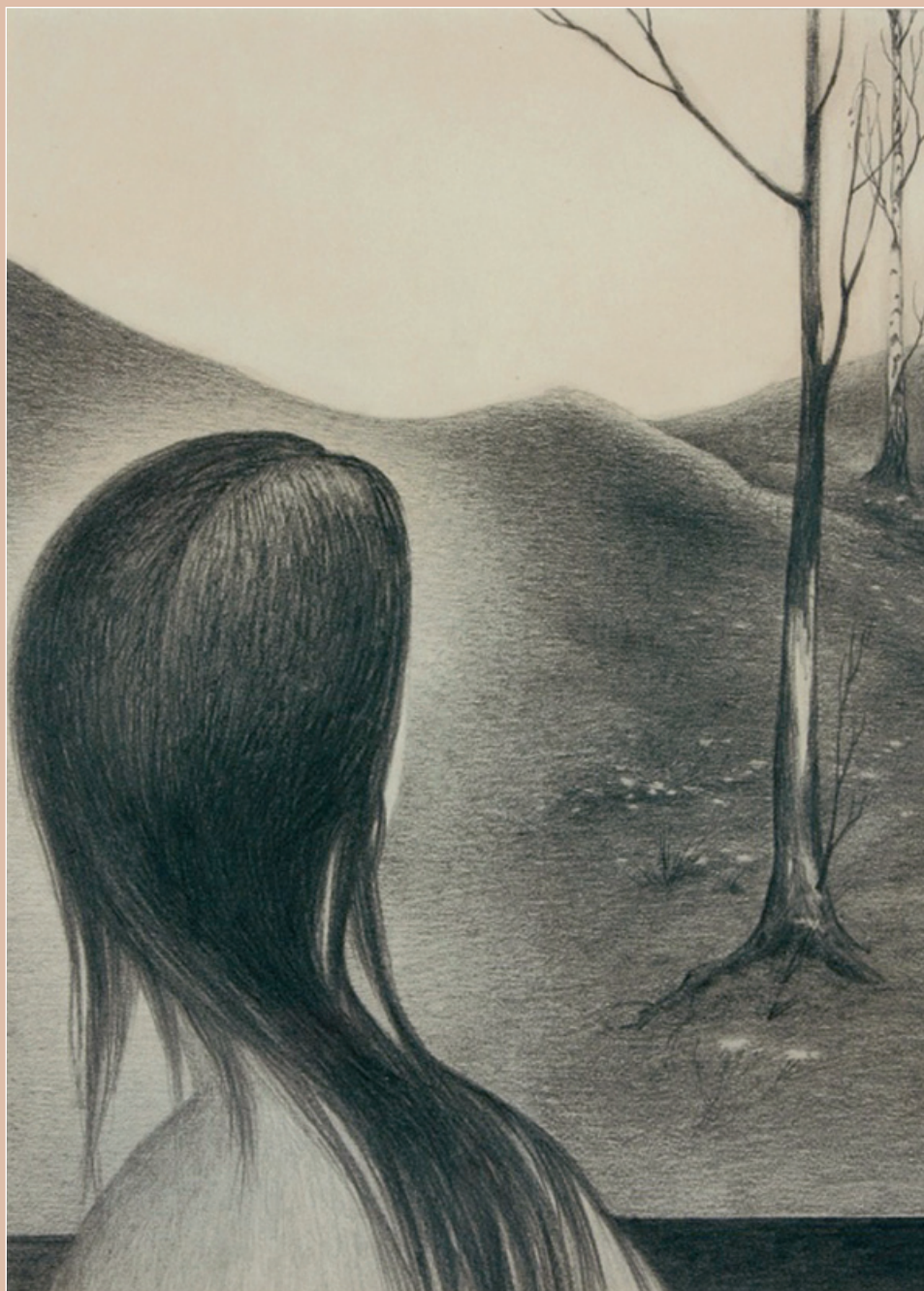
Člověk se však nechal svést nepřítelem a na počátku své existence zvolil zlo. Hledal své štěstí jen ve stvořených věcech a nakonec našel jen hořké plody utrpení a smrti (Gen 3,16-19). Tak začíná nekonečný boj trvajících, pokud exis-

tuje tento svět. A všemohoucí Bůh musí zvítězit nad nepřítelem a nad zlem, má-li se člověku dostat záchrany. Ježíš Kristus, náš Pán (Řím 7,25), je jediný, kdo může z lidského srdce dokonale vykořenit zlo (Ez 36,26n). Svou poslušností až k smrti kříže (Fil 2,8) zjednal svým ovčím pokoj (Jan 10,9-18). Vzal na sebe zlořečení, abychom my dostali skrze víru slíbeného Ducha (Gal 3,13n).

U křesťana, který se rozhodne takto žít s Kristem, je zlo v jeho životě přemoženo. Bohužel nemizí následky Adamovy volby a až do konce světa musíme žít v trpělivosti a s přesvědčením, že „utrpení tohoto času nejsou ničím ve srovnání s budoucí slávou, která se na nás zjeví (Řím 8,8). Věřit neznamena ještě vidět, víra však zaručuje budoucí dobro (Žid 11,1), které nás čeká v „lepší vlasti“, jak to přislíbil Bůh, v novém světě, který stvořil pro své vyvolené (Zj 21,1nn).

K této věrnosti a vytrvalosti v dobrém až do konce Vám všem rád žehnám.

✚ Váš biskup Pavel Posád
světící – pomocný biskup
České Budějovice

„...MÁ DUŠE ČEKÁ NA PÁNA.“ (ŽL 130,6)

P. BENEDIKT V. HOLOTA

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

VZCHOPTE SE... JÁ JSEM PŘEMOHL SVĚT

Téma duchovního boje může některé odradit (Jaký duchovní boj? Návrat k tmářskému středověku?), jiné naopak „lákat a vábit“ (Konečně něco „akčního“... i na rovině duchovní). Někteří chtějí vidět ďábla všude (např. jako zdroj problémů a překážení vlastních, byť zbožných plánů), jiní pro změnu vůbec. Jsou křesťané, kteří jsou hluboce fascinováni ďáblem a zlem (a proto vyhledávají k tomu všechny možné informace, zkušenosti) – a to je samozřejmě chybné, protože Bůh sám má fascinovat... ďábel není zajímavý. Dále jsou křesťané, kteří vnímají ďábla za každým pokušením – a přitom mnohokrát jsme sváděni žádostmi, které jsou v nás samotných (Jak 1,14). Jinými slovy – v mnoha případech ten Zlý nemusí vůbec zasahovat a aktivně svádět, my si totiž vystačíme sami (tj. neosobní zlo je v nás a působí skrze žádostivé myšlenky a představy).

V každém případě „duchovní boj“ je téma pevně zakotvené v křesťanské spiritualitě... a v Novém Zákoně. Předně v evangeliích. Snad příkladným textem je pokušení Ježíše na poušti (Mt 4,1-11). Ježíš odchází na poušť (dějiště duchovního boje se Satanem) ne z vlastní vůle, ale veden Duchem, dokonce naplněn tímto Duchem. I my právě díky spojení s Bohem, v jeho světle... vnímáme jasněji útoky toho černého. V šedých zónách průměrnosti duchovního života se naopak vše „vytrácí a splývá“ – ne že by snad ten zlý občas neponoukal, ale jeho nabídky zůstávají „v šeru“ a nemusí být tak zjevné.

Právě díky přítomnosti Ducha zakoušíme i vnímáme „zlo“ – v nás samotných nebo k nám... přicházející zvenku. Ale právě protože jsme s Bohem, nesmíme a nemáme podléhat strachu ze Zlého. Boží přítomnost je vždycky větší a silnější než zlo. Bylo by osudové propadnout strachu ze Zlého (snad pod dojmem některých hrůzostrašných

filmů o exorcismech, kde se vše výrazně zkrsluje a zveličuje) – Ježíš je opravdu silnější než ten Zlý. Toto potvrzuje i Jan 16,33: „Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ Světem se přitom myslí „to, co je proti Bohu a Kristu“ (ne jednoduše a prostě „svět stvořený“, který je sám o sobě dobrý). A kdo je spojený s Kristem, je opravdu silnější než zlo, jak potvrzuje i 1 Jan 5,5: „Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?“ Proč „pouhá“ víra přemáhá zlo? Protože opravdová víra není jen přesvědčení, ale především vztah, pouto, spojení: díky takové víře „nežiji již já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Toto zdravé vědomí křesťana se však může stát „nezdravým, přehnaným, ba pyšným sebevědomím“ (arogancí), jak potvrzuje Judův list (8-10).

Svatý Augustin velmi trefně poznamenává, že Satan je jako přivázaný štekající pes – pokud se nepřiblížíme, tak nemůže uškodit...

Jaké zbraně máme k dispozici v duchovním boji? Odpověď nám dává Ef 6,13-17:

Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.

Stůjte tedy „opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangelium pokoje“ a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého.

Přijměte také „přilbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží“.

Pás pravdy – pravdou je především evangelium, Boží slovo. A toto slovo má proniknout celý náš život. Samozřejmě v širším smyslu můžeme tuto pravdu chápat jako „pravdivost, upřímnost, průzračnost před Bohem“. Čím víc se nechávám prostupovat Božím slovem, tím jsem silnější.

Pancíř spravedlnosti – spravedlnost je v Bibli velmi často označení pro život „podle Božích slov“, „podle Boha“. Prostě je to „správný život v Božích očích“. Čím více žijeme s Bohem a podle něho, tím jsme odolnější vůči zlu.

Obuv pohotovému službě evangelium – spravedlnost není pouze „dobrým křesťanským životem“, který si vedu v soukromí, „sám před Bohem“ – to je také služba druhým, šíření Krista slovem, skutky...

Štít víry – bez víry v Boží moc a milosrdenství (vůči mně, vůči druhým) není možné obstát. Zlý se usilovně snaží zpochybňovat to, že by Bůh „mohl něco udělat“ (třeba v určité těžké situaci, ve vleklém problému...), že by se Bůh zajímal právě o mě.

Přilba spasení – víra, že Ježíš zemřel za mě, že mi odpustil... že žije ve mně.

Meč Ducha, tj. slovo Boží – tuto zbraň používá Ježíš na poušti, po jeho vzoru ji používali i další mistři duchovního života (např. Evagrius Ponticus sepsal dílo „Antirretikon“, kde pro různé situace předkládá protikladné slovo z Písma). Proto je tak dobré znát Písmo! Tak budeme mít určitá slova šitá na míru pro konkrétní pokušení či těžkosti.

A zbývá nám ještě snad nejznámější zbraň... modlitba „neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“. I tato modlitba ukazuje, že v boji se nemusíme modlit kdovíjak složitě, ale především s vírou. Vždyť právě víra přemáhá svět, přemáhá zlo.

Kde najdu pomoc, když zakouším...

Strach	Mt 10,28
Starosti	Mt 6,19-34
Selhání	1 Jan 1,4-9
Hořkost	1 Kor 13,1-13
Porážku	Ř 8,31-39
Sklíčenost	Ž 34
Skleslost	2 Kor 4,8-18
Krizi	Ž 121
Pochybnosti	Žid 11
Osamělost	Ž 23
Bezradnost	Ž 32,8
Nemoc a bolest	Ř 8,31-39
Únavu	Mt 11,28-30
Lenost	Př 6,6-11; 10,26; 12,24
Hněv	Ž 37
Pokušení	Ž 139,1-12

„I když jsou pokušení silná, celá vlna pochybností naráží na duši, ke službě úplná nechutí, avšak Pán posiluje vůli, o kterou se jako o skálu rozbíjejí všechny choutky nepřítele...“

(Den. 1086)

ZBROJ KŘEŠŤANA

Svatý Pavel mluví k nám: „Stůjte tedy, opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangelium pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také „přilbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží“. V každém čas se v Duchu Svátém modlete! (Ef 6,14-18)

Než proberu „zbroj“, o které píše svatý Pavel, chtěl bych připomenout jeden z nejznámějších bojů Starého Zákona – boj Davida s Goliášem.

NAŠTĚSTÍ DAVID MĚL ODVAHU

Když Pelištejci zaútočili na Izrael, byl mezi nimi člověk, který se odlišoval od ostatních schopnostmi, zbrojí, silou a velikostí. Kdokoliv s ním bojoval, okamžitě hynul jeho rukou. Tento Pelištejec se jmenoval Goliáš. V jistém okamžiku vystoupil před své vojáky a zvolal: „Ať někdo z Izraele vyjde se mnou bojovat! Když vyhraji já, rozbijeme celou vaši armádu. Pokud vyhraje on, tak vy rozbijete nás.“ Na celý Izrael padl velký strach. Nakonec se ale přihlásil mladý člověk – David, který byl připraven podstoupit nerovný boj. Byl to pastýř a dokázal ovládat jen prak s kamenem. Co tehdy udělal jeho král? Odevzdal mu svou zbroj – nejlepší, jaká existovala v Izraeli. Vložil na Davida pancíř, helmu, meč, štít a boty. Jenomže když se pastýř do toho všeho oblékl, převrátil se pod tíhou toho vybavení. Neuměl v tom chodit, i když to byla nejlepší zbroj, kterou disponovala jeho armáda. Naštěstí měl David odvahu říct svému králi: „Můj králi, je to nejlepší zbroj, ale není pro mě. Já s ní nedokážu

Římský voják

FOTO: W. Zubkovicz

VELKÉ VĚCI ŽIVOTA NEZNAJÍ STŘEDNÍ CESTU. Máš jen dvě možnosti: vykročit, bojovat a vyhrát – nebo se zastavit a padnout. Pro kněze neexistuje nic mezi tím. Jde o svatost. P. Benedikt V. Holota

bojovat, protože ji neumím nosit. Je příliš těžká, zatěžuje mé ruce. Jak v ní teď mám chytit prak? A kromě toho, kvůli té helmě na hlavě ani nevidím kámen.“

MÁ ZBROJ, NEBO NEMÁ?

Zbroj, kterou máme obléct jako křesťané v táboře Krista, a strategie boje je pro každého z nás individuální. Ale společné pro nás všechny je pozvání k naslouchání Božímu Slovu, které v srdci každého člověka působí jinak. A právě tato odlišnost se stává mou zbrojí.

Křesťané nejsou stejní, proto je také každý vyzbrojen jinak. Tomuto pravidlu dobře rozuměl David, proto vzal několik kamenů, prak a šel se svou holí pastýře do boje s ozbrojeným rytířem. Zvítězil nad ním už prvním kamenem, protože se jím trefil do nechráněné části tváře svého nepřítele.

Kromě toho, že každý má jinou zbroj, ta se během času ještě mění a zdokonaluje. Nebudeme používat stejnou dnes a za deset let. Naše komunity se také mění, zúčastňujeme se dalších a dalších exercicií, máme nové zkušenosti, které nás mění – nejsme už stejní.

Proto také, když se David stal králem, už nebojoval pomocí praku, ale nosil helmu a zbroj. Jeho život a společenské postavení se změnilo, proto se změnila také zbroj. Na čas boje s Goliášem stačil obyčejný prak, který mu zajistil vítězství, ale který byl v jiných situacích k ničemu. Příklad Davida by nás měl všechny inspirovat, abychom hledali a nalézali ve své rodině, povolání nebo společenství takovou zbroj, kterou zrovna potřebujeme.

DOBŘÝ MEČ NENÍ VŠE

Podrobný popis duchovní zbroje najdeme v dopisu Efezským, ve kterém nás svatý Pavel vyzývá k boji. Při pohledu na zbroj se

shora dolů vidíme: helmu, pancíř, pás, meč, štít a boty. Pavel uvádí dokonce i pořadí, v jakém máme o všechny tyto díly zbroje pečovat. Zajímavé je, že meč se uvádí teprve na konci, i když se přece nejvíce spojuje s bojem – používá se nejen k obraně, ale také k útoku.

O co se tedy máme nejvíce starat? Možná nás to překvapí – o pás. Pavel, zkušený v takovém boji, říká: „opásejte se kolem beder pravdou“. A to znamená: pečujte o čistotu srdce, mravů, pohledů, o čistotu emocí, fyzickou, o věrnost v manželství nebo celibátu. Svatý Pavel tím také myslí sexuální oblast, když mluví: „ať v tom všem je pravda“. Takže – ať jsou naše gesta, pohledy i slova čestné. Je zajímavé, že my se většinou touto věcí zabýváme na konci, jakoby mimochodem, a svatý Pavel o tom mluví už na začátku. Doslova na nás „útočí“ těmito slovy. Říká, jak to je, a vůbec s námi nediskutuje. Teprve pak se zabývá dalšími věcmi. Je charakteristické, že pokud hledáme v některém z jeho dopisů témata související s naší tělesností – toto téma najdeme jen v prvních kapitolách. Potom se to už neprobírá, protože jsou důležitější věci – takový je pořádek sv. Pavla.

Vrátím se ale k „pásu pravdy“. Svatý Pavel nám ukazuje, že v tomto místě jsme pokoušeni, a proto potřebujeme průhlednost a čestnost. Čestnost znamená především věrnost (řeholním slibům, manželskému slibu). Věrnost v manželství, to je odevzdání se sobě navzájem a s tím související ná-maha. Podstupujeme takový život opravdu?

Jsmo přece tak často pokoušeni, abychom opustili tábor Krista také z tělesných důvodů, např. manželka odmítá manžela, protože si myslí, že jemu „jde jenom o jedno“, on se zase už pro ni nesnaží, protože se cítí odmítnutý, atd. Proto také, ve shodě s tím, co říká svatý Pavel, pod vlajkou Kristovou manželka nemůže odmítat manžela a manžel nesmí mít v hlavě jen jedno. Ona by

měla slyšet, že je milována, a to každý den. Pokud se to manželovi zdá příliš těžké, ať se podívá na kříž a utrpení Ježíše na kříži. Ať ho to inspiruje k tomu, aby každý den říkal manželce o své lásce. Pro Krista kříž také nebyl snadný ani příjemný. Pro muže je těžké opakovat stejnou věc, ale pro ženu je to potřebné.

VLOŽ PANCÍŘ

Další slova, která nám přináší sv. Pavel, jsou: „obrnění pancířem spravedlnosti“. Pancíř, který používáme na tělo, má za úkol chránit naše srdce, páteř a plíce. Srdce symbolizuje naše city, páteř je základ a „kostra“ našeho života a plíce jsou symbolem dýchání, to znamená svobody. Proto také, když sv. Pavel říká: „obrnění pancířem spravedlnosti“ – znamená to: „Pečujte o city, o základní hodnoty života a o svobodu. Snažte se o to!“ Pokud se o to nesnažíme a nechráníme, ohrožujeme svůj život.

Za své city jsme zodpovědní – a to nejen za své, ale také za cizí. Znamená to, že pokud se cítím uražen a hněvám se na někoho, neměl bych čekat, až on první vytáhne ruku ke smíření a omluví se mi. Znamená to také, že nemůžu jiné provokovat k hněvu. A když se podíváme na naše rodiny, komunity nebo farnosti – jak často se tam setkáváme s provokací! Každou chvíli zjišťujeme, na kolik je někdo silný, kolik toho vydrží... A možná se projeví, že to já jsem silnější? Ne Ježíš, ale já? Provokace slouží k tomu, aby ukázala, kdo má moc, kdo má pravdu. Jenomže skrze to se odvracíme od Ježíše. Proto také jsme zodpovědní za city, které se objevují v nás a které v jiných probouzíme.

DÍVAT SE NA JEŽÍŠE

Jsme také zodpovědní za „páteř“ – náš upřený pohled na Ježíše a jistotu spásy. Jistota, že Kristus mi už odpustil, se rodí jedine z pohledu na něj. Když odvracíme svůj zrak od Krista, ztrácíme půdu pod nohama, a pak přichází strach a pochybnosti. V důsledku toho pak zápasíme s neúspěšným životem, kněžstvím nebo manželstvím. Ptáme se, proč jsem tady, proč jsem se vdala za toho člověka, co já dělám v této komunitě...

Pamatujme také, že jsme zodpovědní za svou svobodu. Kristus nás neustále osvobozuje a satan nás neustále zotročuje. Proto také když jdeme za Kristem, jdeme vždy ke svobodě. Ježíš nikoho nezotročuje. Častá slova o odevzdání se v „otroctví lásky“ Panně Marii nebo Ježíši, to jsou naše zbožná přirovnání, která ale nemají nic společného s teologií. To my máme tendenci vnucovat ostatním, aby se chovali tak, jak

to my chceme. Manželka by byla ráda, kdyby ji manžel po návratu domů už u dveří políbil, usmíval se na ni, udělal čaj a nezapínal televizi. Chtěla by manžela „zotročit láskou“, aby se choval tak, jak to chce ona. Podobně bychom rádi viděli našeho kněze, který jde do kostela, aby tam půl hodiny přede mší svatou klečel u svatostánku. A po mši svaté by bylo dobře, kdyby také půl hodiny klečel. Ale Bůh dává svobodu – jen zlo zotročuje. Když křikneš na manželku jednou, podruhé už je to snadnější. Potřetí to už jde samo, až si na konec vůbec nebudeš uvědomovat, že něco není v pořádku. Proto také je třeba neustále pečovat o svobodu, kterou dává Ježíš.

**Duše ponořená
v temotách, nezoufej,
není ještě vše
ztraceno, začni
rozmlouvat
se svým Bohem,
který je Láska
a Milosrdenství samo.**

(Den. 1486)

PEČUJ O CELOU ZBROJ

Vždy nos boty, o kterých mluví sv. Pavel, to znamená buď připraven k cestě. Ti, kteří evangelizují do konce svého života, a mučedníci, to jsou lidé, kteří umírají na cestě. Boty jsou symbolem našeho „trvání v Kristu“ – protože On je cesta.

Vždy máš mít u sebe štít – to znamená víru. Tu potřebuješ, abys odrážel střely Zlého – vnitřní pokušení v myšlenkách, citech, v srdci a duši. Pokušení nás vedou k tomu, abychom se přestali dívat na prapor Ježíše Krista. Svátý Pavel připomíná, že je třeba se před nimi bránit štítem víry – vírou v to, že milosrdenství má smysl, láska má smysl, sebeobětování má smysl, utrpení, bolest a samota mají smysl. Toto je víra v Krista, který visí na kříži a zároveň je naším štítem. Pokaždé když se díváme na Krista na kříži a věříme v něj – chrání nás štít. V okamžiku, kdy svůj zrak odvracíme od kříže, pouštíme ze své ruky štít. Pamatujme, že duchovní zá-

pas a střely, kterými jsou pokušení a pochybnosti – jsou reálné. To se nás opravdu týká a vybízí nás to ke každodennímu boji. Proto také štít tak velice potřebujeme.

NEEXISTUJE JINÁ CESTA

Potřebujeme také helmu – aby chránila naše myšlenky a způsob, jakým přijímáme slova Ježíše a jakým se ta slova dostávají k našemu vědomí, představivosti a paměti. Proto také potřebujeme ochranu před tím vším, co nepochází od Ježíše a nevede pod jeho prapor.

Pokud jsme učedníky Ježíše Krista, pak nejen naše povolání, ale vše v našem životě – to, o čem přemýšlíme, čemu se věnujeme, způsob, jakým reagujeme – všechno má být nasměrované k Němu a vést pod jeho prapor. Neexistuje jiná cesta, proto na ni budme dobře připraveni.

P. Remigiusz Reclaw SJ ■
převzato ze: „Szum z Nieba“

BOJ O MODLITBU

V dnešní době mnozí lidé žijí v představě, že žijeme v míru. Ano – Bohu díky nemáme válku. Myslíme na to s vděčností, zvláště při vzpomínce na války, které zasáhly naši vlast. Zbraně mlčí, ale když se podíváme na život kolem nás, otevřeme oči víry, podíváme se na život svůj i svých bližních pohledem evangelia, pohledem Pána a Dárce života – nezuří kolem nás nesmiřitelný boj, zápas o člověka, o jeho nesmrtelnou duši? Nikdo z nás není tohoto boje ušetřen.

Stačí připomenout neplnění slibů Pánu Bohu a lidem vyslovených např. v modlitbě Otče náš. Jak často opakujeme, že budeme odpouštět svým viníkům, a neodpouštíme. Tento boj má svůj vrchol na hrůzném skutečném bojišti současnosti – nebojím se říct ve velmi kruté likvidaci neplánovaně počatých dětí ve věku 1–3 měsíců a snaze zavést také v naší zemi tzv. milosrdnou smrt v podobě eutanazie.

Tradice církve zná čtrnáct skutků křesťanského milosrdenství. Mezi nimi je uváděna také modlitba za živé a mrtvé. Ale jak často kolem sebe slyšíme a také sami ze svých úst Pánu Bohu a bližním adresujeme slova: „Nemám čas“. Jak však svůj čas trávíme? Zjednodušeně řečeno – třetinu ho

prospíme, třetinu se učíme ve škole nebo pracujeme – a co ta třetí třetina? Podle nejnovějších průzkumů děti stráví u televizní nebo počítačové obrazovky průměrně 4 hodiny denně (v sobotu a neděli až dvojnásobek), dospělí na tom asi nebudou o mnoho lépe.

Kolik času (minut) věnuji každý den modlitbě? Modlitba je dech duše. Kolik času a prostředků věnuji svému tělu, jeho přiměřenému zdraví, zdraví těla svých nejbližších... Kolik času věnuji své duši, kolik času věnuji duším těch, které mi Pán Bůh světil?

Na první pohled to vypadá, že modlit se znamená boj o čas. Ale to není pravda – vždyť modlit se k Bohu, k Panně Marii, an-

dělům, svatým se mohu vždy a všude. V tomto máme vzor a pomoc u samotného Krista (odešel na horu, aby se modlil, apod.), v Panně Marii (uchovávala Boží slovo ve svém srdci a uvažovala o něm), svatých – každý z nich je krásná cesta a způsob modlitby. U zápasu o čas pro modlitbu a její uskutečnění více než u kterékoli činnosti platí: „Komu chceme, pomůžeme, komu nechceme, nemůžeme.“ To znamená – na prvním místě musíme chtít, a potom už to jde.

Zde bych rád připomněl maličkost, která ovlivnila svým způsobem celý svět a církev v minulém století a myslím, že dala směr třetímu tisíciletí.

Jeden malý chlapec se velmi těšil, až bude moci ministrovat. Dočkal se a byl šťastný. Přišel po mši svaté domů, zářil štěstím. Jeho otec ho pochválil a položil mu otázku: „Karle, modlil ses k Duchu Svatému?“ – Chlapec ta otázka zaskočila, ale po pravdě řekl, že ne. Tatínek na to: „Když se nemodlíš k Duchu Svatému, jsi špatný ministrant.“ To byla velmi studená sprcha a chlapcovo štěstí se zmenšilo. Do svého deníčku si to zaznamenal ve formě předsevzetí (to je ta vůle): „Každý den se budu modlit k Duchu Svatému, abych byl dobrý ministrant.“

Od této události uplynulo několik desetiletí. V roce 1978 po volbě papeže Jana Pavla I. je celý svět šokován zprávou o jeho úmrtí. Po měsíci se schází kardinálové, aby zvolili nového papeže. Po další neúspěšné volbě 15. října večer mluví rakouský kardinál König s polským primasem kardinálem Wyszyńským. „Bratře, co kdybychom navrhli kandidáta z jiné země než z Itálie?“ – „Ale to není možné, už několik století je papežem vždy Ital.“ – „Myslím na vaši zem.“ – „To není možné, je u nás komunismus a... jsem už moc starý.“ – „Nemyslím vás.“ – „Ale to také nejde, ten je moc mladý a... nikdo ho nezná.“ Druhý den – 16. října 1978 v odpoledních hodinách se objevuje nad střechami Vatikánu tolik věřícími očekávané znamení, bílý

kouř. Po chvíli se otvírají dveře na papežský balkon a přichází nový papež – Jan Pavel II. – dobrý ministrant Karol Wojtyła. Bůh skrze něho vykonal mnohé a my často jen žasli. Tento papež nevynechal denně modlitbu růžence, kterou – tak jak si přáli mnozí – nezkrátil, ale obohatil o dalších pět desítek o životě Pána Ježíše.

A to vše začalo – mimo jiné – tatínkovým pokáráním v dětství. V životě Jana Pavla II. jsme vnímali, co to je modlitební zápas, který přinášel plody. Svatý Jan Bosko říkával: „Uctívejte Pannu Marii a Eucharistii – a uvidíte, co to jsou zázraky.“ Stále a zvláště pro nás platí heslo patrona Evropy – „Modli se a pracuj.“ V této souvislosti bych si dovolil poděkovat Pánu Bohu za život významné osobnosti církve – P. Stanislava Krátkého, velkého znalce a učitele všech encyklik Jana Pavla II., muže Ducha Svatého, na jehož parte se objevilo třístupňové heslo, které nám může velmi pomoci v boji o čas, prostor a místo pro modlitbu: 1. Ano. 2. Ano a rád. 3. Ano a rád, i když je to těžké. A stále se opakující vzkaz od Panny Marie: Modlete se, modlete se, modlete se...

Ladislav Kinc ■

BENEDEKT V. HOLOTA – „VYKUPUJÍCÍ UTRPENÍ“

Pán Bůh jedenkrát přišel ke mně
jak žebrák s mošnou a holí.
Spal asi na seně,
vonělo z něho jak z červnových polí,
na prahu stanul a prosil.

Tenkrát měl jsem
mnoho zlých věcí, které dech úží:
černé šaty, límec, knihy vázané v kůži,
a že jsem byl syt,
tak vážně jsem přemýšlel,
zda lépe je zemřít či žít.

Nic jsem mu nedal – neměl jsem rukou,
jen jsem se styděl,
když jsem jeho oči viděl,
modré od západu k východu.
Pán Bůh odešel.
Dveře zůstaly otevřené.

Ty jednou mě vytáhly bez límce a knih,
na cestu daly mi mošnu a chlapecký smích,
mnoho smutků a urážek do uzlíčku
a stříbrnou vzpomínku na matičku.

Teď chodím městem a Pána Boha hledám,
vím, že tu chodí s mošnou a holí,
vím, že se jednou s ním shledám,
ale už mě to nezabolí,
protože nemám žádných zlých věcí.

Vezme mě s sebou.
Stoupnem si na nároží s čepicí v rukou,
slunce nad hlavou.

„O lásku prosíme, lidé Boží,
– otevřte srdce!“

DUCHOVNÍ CHLAD MATKY TEREZIE

„Pokud někdy budu svatou
– určitě budu svatou od „tmy“.
Budu neustále nepřítomná v nebi
– abych rozsvěcovala světlo těm,
kteří žijí ve tmě na zemi.“

(Matka Terezie z Kalkaty)

VELKÉ DÍLO

V červnu roku 1995 byla Matka Terezie hostem duchovního semináře ve Varšavě. Vyprávěla bohoslovcům o řádu Misionářek Lásky dávajíc zároveň krásné svědectví lásky k Ježíši a chudým: „V současné době jsme ve 126 zemích světa, máme 555 domů pro chudé – „svatostánků“. V našem řádu máme sestry apoštolské a kontemplativní, bratry apoštolské a kontemplativní. Cílem našeho řádu je uspokojování Pána Ježíše v jeho lásce k lidským duším skrze práci na spáse a posvěcení nejchudších z chudých. Máme domy pro umírající, pro nechtěné, pro psychicky a fyzicky nemocné, pro ty, kteří jsou odhozeni na okraj společenského života. Máme také rehabilitační centrum pro malomocné. Všem dáváme citlivou lásku. Abychom mohli vykonávat takovou práci, potřebujeme hluboký život modlitby a obětí. V současné době máme šest noviciátů. Jeden v Kalkatě, jeden v Římě, jeden v Polsku, jeden na Filipínách, jeden ve Spojených státech a jeden v Nairobi v Africe. Všechny noviciáty jsou plné. Je to něco krásného, jak Bůh miluje chudé a dává tolik povolání.“ Ve svém vyprávění o práci Misionářek Lásky Matka Terezie zdůraznila plnou nezištnost Misionářek Lásky ve službě

Blahoslavená Matka Terezie z Kalkaty byla nepochybně svatou pro všechny: pro chudé a bezdomovce, pro prosté lidi z ulice, pro církevní hodnostáře a také – což je asi nejtěžší – pro mocné tohoto světa, kteří se většinou nijak zvlášť o práci církve nezajímají. Po celá desetiletí patřila k známým a ceněným osobnostem. Mnozí o ní říkali, že je nejvlivnější ženou XX. století. Zářila jako hvězda na pozadí tmavé, ošklivé reality naší doby. Její láska ke všem Božím dětem – bez ohledu na barvu jejich kůže nebo víru – bořila zdi dělicí lidstvo. Řeholnice proměňovala každý život, kterého se dotkla. „Přepásáme svět řetězem lásky,“ říkala svým spolusestrám. Mocní tohoto světa jí vyjadřovali svůj obdiv, udělovali jí významné ceny, mezi nimi také Nobelovou cenu (1979). Ona ale cenám, odměnám a medailím nedávala velkou váhu. Měla je v kartonové krabici ve své jednoduché řeholní cele.

chudým: „Nedostáváme žádné peníze za svou práci ani od vlády, ani od církve. Je to něco úžasného, jak nám Boží prozřetelnost přichází na pomoc v určitých situacích. Každý den se čtyři hodiny modlíme. Takovým úžasným Božím darem pro nás je naše každodenní adorace Nejsvětější Svátosti.“

Matka Terezie se jevila především jako velice úspěšná žena. Plná energie, rozhodná, v důležitých věcech neústupná, ale přitom vždy s úsměvem na tváři, ke všem milá, zvláště k chudým. Přestože měla neustále něco na práci, byla velice klidná a působila dojmem, jako by měla čas pro každého, kdo potřebuje pomoc. Proto také byly pro všechny velikým překvapením její texty (během jejího života nepublikované), ve kterých si stěžovala na své velké duchovní pochybnosti, neschopnost se modlit, vnitřní chlad a temnoty víry. Jak velice musela trpět v duši, když napsala: „Nebe nic neznamená, pro mě vypadá, jako by bylo prázdné. Chtěla bych být nikým, dokonce i pro Boha.“

U MĚ V DUŠI TMA

Abychom lépe pochopili temnoty duše Matky Terezie a vnitřní utrpení, které s tím souviselo, podívejme se na úryvky jejích dopisů jejím duchovním vůdcům a jiným osobám, kterým v tajnosti svěřovala svůj stav duše. Tímto způsobem hledala ne tak potěchu a ulehčení, ale světlo a duchovní podporu.

„Prosím za modlitbu – protože všechno ve mně je zmražené jako ledem. – Jen ta slepá víra mi pomáhá setrvat, protože jinak je všechno pro mě tmou. Nejdůležitější je, aby našemu Pánu patřila celá radost – já se opravdu nepočítám.“ (Dopisy, s. 223).

„Chci Vám něco říct, Vaše Eminence, ale nevím, jak to vyjádřit. Hluboce toužím – plnou bolestí touhy – být vším pro Boha – být sva-

tou takovým způsobem, aby Ježíš mohl plně žít svým životem ve mně. Čím více já chci jeho, tím méně sama jsem chtěna. Chci jej milovat tak, jak jsem dosud nikdy nebyla milována, a přesto je ve mně hluboký pocit oddělení od Boha – ta strašná prázdnota, ten pocit nepřítomnosti Boha. Nestěžuji si, chci jen neustále jít společně s Kristem.“ (Dopisy, s. 225).

„Moc prosím o modlitbu, aby Bůh chtěl vzít z mé duše tu tmou aspoň na pár dnů. Protože někdy je agonie v tom utrpení tak veliká a zároveň touha po Nepřítomném tak hluboká, že jedinou modlitbou, kterou jsem ještě schopna říct, jsou slova: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, důvěřuji ti! – budu uspokojovat tvou žízeň po duších.“ (Dopisy, s. 226).

„V mé duši je tolik nesrovnalostí. Tak velice dominantní touha po Bohu, tak dojemná, až bolestná. Neustávající utrpení. Přes to všechno jsem Bohem nechtěná, odmítnutá, prázdná, bez víry, bez lásky, bez nadšení. Duše mě nepřitahují, nebe nic neznamená, pro mě vypadá jako prázdné místo – myšlenka na ně pro mě nic neznamená. A přes to všechno ta spalující touha po Bohu. Moc prosím za modlitbu, abych se neustále k němu usmívala – přes to všechno. Protože jsem jen Jeho – proto On má veškerá práva ke mně. Jsem plně šťastná, že jsem nikdo dokonce i pro Boha.“ (Dopisy, s. 232-233).

„Prosím Vaši Eminenci o modlitbu, abych měla odvahu se stále usmívat na Ježíše. Trochu rozumím pekelným mukám bez Boha. Chybí mi slova, abych vyjádřila to, co bych chtěla říct, ale minulý první pátek jsem se vědomě odevzdala Nejsvětějšímu Srdci, že setrvám i věčnost v tomto strašlivém utrpení, pokud mu to dá teď trochu více radosti nebo lásku aspoň jedné duši. Chci o tom mluvit, a přesto to nejde – nenacházím slova, abych vyjádřila hlubinu těchto temnot. Přes to všechno jsem Jeho malin-

kou a miluji ho – ne za to, co dává, ale za to, co bere.“ (Dopisy, s. 236).

„Moc prosím o modlitbu – touha po Bohu je strašně bolestná, a přesto temnoty jsou ještě větší. Jakou nesrovnalost mám v duši. Bolest, kterou mám v sobě, je tak veliká, že opravdu celá ta sláva a lidské řeči ve mně nevyvolávají žádné pocity. Ať Vaše Eminence prosí Matku Boží, ať mi je matkou v těchto temnotách.“ (Dopisy, s. 238).

„U mě v duši – nedokážu to otci říct – jaká je tam tma, jak je plná bolesti, jak strašně. Mé city jsou tak zrádné. Cítím, jako bych říkala Bohu „ne“, ale přesto největší a nejhorší ke snesení je ta strašná touha po Bohu. Prosím o modlitbu, abych se neukázala být Jidášem pro Ježíše v této tmě plné bolesti. Čekala jsem na rozhovor s otcem. Jedno-duše, velice toužím si popovídat – a zdá se, že i tuto schopnost mi On vzal. Nebudu si stěžovat. Přijímám jeho svatou vůli tak, jak ke mně přichází.“ (Dopisy, s. 333).

„Chtěla jsem si s otcem popovídat v Bombaji, ale ani jsem nezkoušela nic udělat, aby to bylo možné. Pokud peklo existuje – musí to být ono. Jak strašné je být bez Boha. Není modlitba, není víra, není láska. Jediné, co stále zůstává, je přesvědčení, že dílo je Jeho,

že sestry a bratři jsou Jeho. Urputně se toho držím jako se topící, který nemá nic jiného, chytá stěbla. A přesto, otče, přes to všechno – chci mu být věrná – spalovat se pro něj, milovat ho ne za to, co dává, ale za to, co bere. Zůstat mu k dispozici. Neprosím, aby změnil své jednání vůči mně nebo své plány vůči mně. Prosím jenom, aby mě využíval.“ (Dopisy, s. 339).

„Odpusťte mi, otče, že jsem Vás prosila, abyste přijel, a pak jsem Vám nic neřekla. To ukazuje, jak strašně prázdná je má duše. Vím, že to jsou jen city, protože moje vůle je nerozděleně spojena s Ježíšem, tedy se sestrami a chudými.“ (Dopisy, s. 348-349).

„LHOSTEJNOST“ BOHA – TOUHA MATKY TEREZIE

Toho, kdo čte a medituje duchovní vyznání Matky Terezie, zvlášť dojde její veliká osamocenost. Cítí hlubokou potřebu rozdělit se o svou tíhu s osobami, kterým důvěřuje, a přesto nenachází slov, aby popsala svůj vnitřní stav. Bohatství používaných obrazů a pojmů, které na první pohled překvapuje, je důsledkem bezradnosti jazyka Matky Terezie. Když vypráví, ví dobře, že není schopná vyjádřit plně to, co zakouší. Všechna

slova útěchy a všechny rady, které jí dávali nejzkušenější duchovní vůdci, přijímala s pochopením a s vděčností, ale nepřinesly jí větší vnitřní úlevu, protože k ní „divně nesedly“.

Matka Terezie se cítí hluboce pokořena stavy duše, které prožívá, a pokaždé kdykoliv mluví nebo píše o svých vnitřních temnotách, stydí se a cítí se neschopná. Po mnoha letech života v takové situaci, kdy už získala určitý odstup ke svým vnitřním zkušenostem, bude prosit své duchovní vůdce, aby zničili její

její dopisy. „Otec (Van Exem) má hodně dopisů, které jsem mu napsala. Prosím, mohla bych je dostat zpátky – byly jediné vyjádřením stavu mé duše v oné době. Chtěla bych spálit všechny papíry, které obsahují cokoli o mně. Prosím Vaši Eminenci, vroucně prosím, aby splnil toto moje přání.“ (Dopisy, s. 15).

Temnoty duše a vnitřní chlad Matky Terezie nezasahují ale do její vůle a lásky k Ježíši. Na jedné straně zakouší chlad, lhostejnost, vlažnost, Bůh a jeho láska je jí jakoby cizí. Na druhé straně ale velice touží po Bohu, vroucně touží po tom bezpodmínečně se svěřit Bohu a jeho lásce. Vnitřní bolest, kterou přirovnává ke zkušenosti pekla, vznikala právě jako důsledek této konfrontace pocitu „zimy“ a „chladu“ Boha s žářem jejího srdce, lhostejnosti Boha s její neuspokojenou touhou po něm, pocitu úplného mlčení Boha s její vroucí deklarací lásky, zkušenosti nepřítomnosti Boha s její neustálou modlitbou a trváním před ním. Právě tato propast mezi necitěním přítom-

nosti Boha a její touhou po něm se stala utrpením a peklem Matky Terezie.

Zkušenost odmítnutí Bohem a vnitřní bolest nevzdalovaly Matku Terezii od Boha. Naopak. Neustále se v upřímném zpytování svědomí, ve zpovědích, v rozhovorech s duchovními vůdci ptala sama sebe, zda to ona není příčinou těchto stavů. S vědomím své nezištné služby Bohu a lidem a čistoty svého svědomí se ve chvílích utrpení bezmocná svěřovala Bohu a prohlašovala znovu a znovu, že

patří jen jemu. Čím více se cítila vnitřně osamocená, odmítnutá a nechtěná Bohem, tím hlouběji zakoušela touhu po Bohu a touhu milovat ho.

APOŠTOLSKÝ ASPEKT TEMNOTY DUŠE

Přesto, že pro Matku Terezii bylo velice obtížné přijmout bolestný stav své duše, přestože hledala útěchu a pomoc, tušila, že toto její utrpení má smysl. Tímto způsobem ji Ježíš zval, aby měla podíl na jeho oproštění od všeho, úplném odevzdání se k dispozici Otci a „tajemné“ touze po něm. Stejně jako Ježíšova zkušenost odmítnutí Otcem byla nesením utrpení, bolesti a nepravostí celého lidstva, tak Matka Terezie nesla stejné utrpení, bolesti a nepravostí svých chudých. To právě díky osobnímu utrpení jim rozuměla a spolucítila s nimi jako nikdo jiný. Po publikaci soukromých dopisů Matky Terezie, skrze které i nás učinila svědky svého bolestného tajemství, lépe rozumíme úspěšnosti její služby a dynamice jejího apoštolského díla.

Matka Terezie si uvědomovala, že řád Misionářek Lásky měl svůj začátek v soukromém slibu, který složila v roce 1942, že „Bohu nic neodmítne“. Svému duchovnímu vůdci psala, že tímto způsobem chtěla Pánu dát „něco velice krásného“ a „bez podmínek a námitek“. „Úplné odevzdání se Bohu je způsobem, jak přijmout samotného Boha. Já pro Boha a Bůh pro mě. Žiji pro Boha a rezignuji na své „já“, a tímto způsobem činím, že Bůh žije za mě.“ (Dopisy, s. 48-49). Když o čtyři roky později, 10. září 1946, ji ve vlaku na cestě z Kalkaty do Darjeelingu napadla myšlenka vzdát se všeho a jít sloužit nejchudším z chudých v slumech, Matka Terezie neměla pochybnosti, že to bylo přání Ježíše – Jeho vůle. Byl to – jak sama pak řekne – den vnuknutí. (srov. Dopisy, s. 47-53).

V právu řádu Matka Terezie specifikuje jeho nejdůležitější cíle: „Cílem všeobecným Misionářek Lásky je uspokojování touhy (žízně) Ježíše Krista na kříži po lásce duší.“

FOTO: archiv ABM

**Má dcero, věz,
že pokud ti dávám hlouběji
pocítit a poznat své utrpení,
je to má milost; avšak když
zakoušíš temnotu myslí
a velice trpíš, tehdy máš živou
účast na mém utrpení a činím
tě sobě zcela podobnou;
na tobě je zcela se podřízovat
mé vůli, právě v těchto chvílích
více než kdy jindy...**

(Den. 1697)

Matka Terezie z Kalkaty to připomene svým sestrám v dopise celému řádu: „Všechno u Misionářek Lásky existuje jen proto, aby nasýtily touhu Ježíše. Jeho slovo „žízním“ na zdi každé kaple Misionářek Lásky nepochází jen z minulosti, ale je živé tady a teď, vyslovené k vám. Věříte tomu? Proč Ježíš říká: „Žízním“? Co to znamená? Je to „něco“, co je obtížné popsat a vysvětlit slovy. „Žízním“ je daleko hlubší slovo, než kdyby Ježíš jednoduše řekl: „Miluji vás“. Dokud nebudete vědět, a to velice osobním způsobem, že Ježíš po vás žízni, nebudete schopné poznat to, kým On chce pro vás být.“ (25. března 1993).

Okolnosti smrti Matky Terezie byly živým symbolem. Když umírala 5. září 1997 v pozdních večerních hodinách, obklopená láskou a péčí svých sester, náhle, v důsledku elektrické poruchy, se celá Kalkata ponořila do tmy. Tak odešla k Pánu ta, která – i když sama prožívala trápící ji temnoty duše – „přinesla celému světu tolik světla“. (srov. Dopisy, s. 447).

Josef Augustyn SJ ■

(převzato z „Życie duchowe“, 57/2009,
www.zycie-duchowe.pl)

BOJ S DÉMONY VE STARÉM MNIŠTVÍ

Mniši rozlišují různé druhy démonů. Hledisko jejich rozlišení podává tzv. nauka o osmi neřestech. Rozlišuje osm neřestí: obžerství, smilstvo, hrabivost, smutek, hněv, acedii (rozmrzelost, úzkost srdce, vnitřní sklíčenost), slavomam (touha po slávě) a pýchu. Každé z těchto osmi neřestí přiřazuje Evagrius jednoho démona. Démoni jsou tedy určeni podle obsahu, nepůsobí všichni tytéž myšlenky, nýbrž jeden vyvolává myšlenky hrabivosti, jiný pýchy apod.

První metodou, již mnich musí při boji s démony použít, je přesné pozorování myšlenek a obrazů, především pak pozorování vzájemné souvislosti myšlenek a citů a jejich sledu. Poslyšme, co k tomu říká Evagrius: „Chce-li mnich svou zkušeností poznat divoké démony a obeznámit se s jejich technikou, nechť tedy pozoruje myšlenky, dbá na jejich trvání, pomíjení, prolétání, dobu, v níž se objevují, i to, co ten či onen démon působí, který po kterém následuje nebo nenásleduje. Nechť se pak ptá Krista na důvod toho všeho.“ Vědět o nich – již to ubírá démonům na jejich nebezpečnosti. Je stěžejí možné pozorovat démony během pokušení, duch je tehdy zkalený. Proto si má člověk po skončení pokušení situaci ještě jednou přesně zrekonstruovat: „Usedni se sebou samým, rozpomeň se na všechno, co se stalo, jak to začalo, jak to pokračovalo, na jakém místě jsi byl uchvácen duchem smilstva, hněvu nebo smutku a jak všechno přesně probíhalo, důkladně to probádej a pevně ulož do paměti, abys dovedl myšlenku hned odhalit, až opět přijde. Rovněž je nezbytné, abychom rozeznali rozdíly mezi démony a dovedli pozorovat okolnosti jejich příchodu. Z myšle-

nek poznáme (a myšlenky rozpoznáme z věcí), kteří démoni se objevují zřídka a dolehnou pak na duši tíže, kteří se naopak objevují hojněji, a tím jsou i lehčí, kteří zaútočí znenadání a dohánějí ducha k rouhání.“

Pro boj s démony se uvádějí dvě účinné zbraně. Nejprve je třeba démona pojmenovat. Jakmile nějakou myšlenku nebo vášeň, úmysl nebo cit pojmenujeme, již jsme od nich získali určitý odstup. Druhou Evagriem doporučenou zbraní je tzv. antirrhethická metoda: Máme démonu vmést naprosto určitá slova. „Jsi-li pokoušen, nezačíněj modlitbou, dokud nemrštíš pln hněvu několika slovy po tom, který tě obtěžuje. Neboť je-li tvá duše plna myšlenek, nemůže být ani tvá modlitba čistá. Vyslovíš-li však proti myšlenkám něco hněvivého, zmateš a zaženeš představy, které ti protivník vnukl. Vždyť zahánět myšlenky, byť by byly i dobré, je přirozený účinek hněvu.“ Smysluplné použití hněvu je tedy pro antirrhethickou metodu rozhodující. Správné užití hněvu tedy spočívá v tom, že jej nasadíme proti myšlenkám zlým. Antonín nasazuje také do boje proti démonům výsměch a zesměšnění. Když ležel zbitý a rozdrásaný démony v krutých bolestech na zemi, volal na ně výsměšně: „Kdybyste opravdu měli nějakou moc, stačilo by, aby přišel jeden. Protože vám však Pán sílu odňal, pokoušíte se nahánět hrůzu množstvím.“ Na základě své víry v Pánovu přítomnost vmetá Antonín démonům do tváře vždy slova Písma.

Úryvky knihy Anselma Grüna
„Jak zacházet se zlým“

(Karmelitánské nakladatelství 2009).

Knihu si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295,

e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

P. BENEDIKT V. HOLOTA – „CESTA VÍRY“

CHTÍT TO, CO CHCE BŮH...

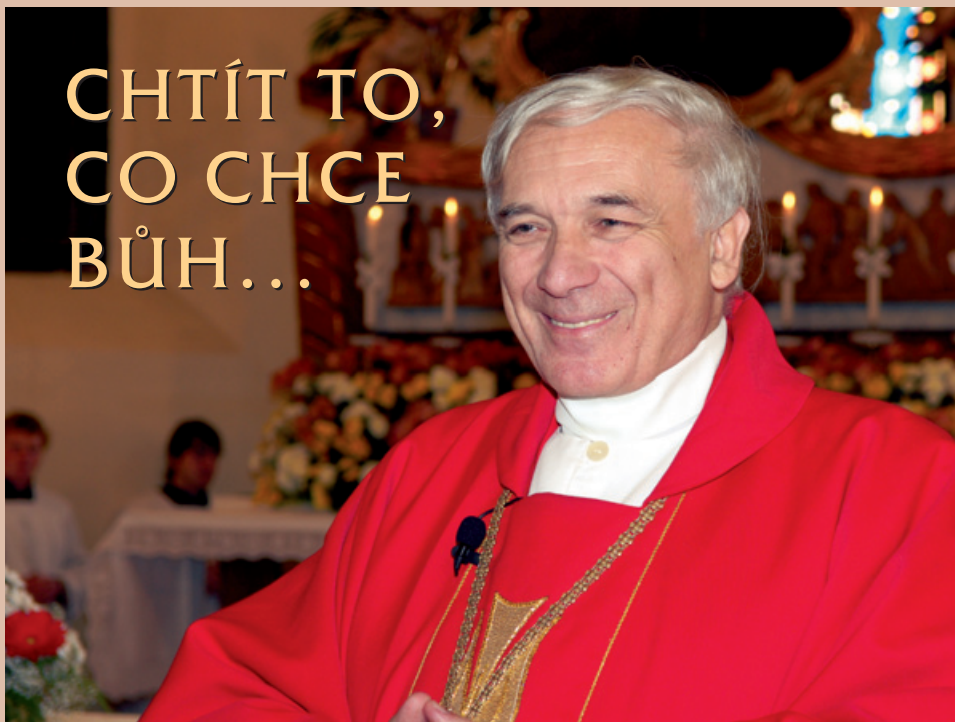

FOTO: archiv ABM

ROZHOVOR S MONS. JIŘÍM MIKULÁŠKEM

❖ Lorenzo Scupoli, italský kněz a filozof, vydal v roce 1589 knihu „Duchovní zápas“, ve které píše, že situace křesťana se podobá situaci člověka, který se ocitl v jedné místnosti s divokou šelmou. Aby přežil, musí bojovat. V šestnácté kapitole své knihy vyzývá: „Synu, hned jak se probudíš ze spánku, otevři oči své duše, všimni si, že jsi uprostřed boje, vystaven střelám nepřítele, že máš dvě volby: bojovat, nebo zahynout.“ Je to, otče, opravdu tak vážné? Opravdu jsme v našem duchovním životě všichni jako vojáci hození do boje?

Vážné to opravdu je! Svatý Pavel říká, že náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti zlým silám a mocností, proti temným silám, proti zlým duchům kolem nás (srov.

Ef 6,12). Když dává návod k boji, používá obrazu bojovníka té doby: „Stůjte tedy pevně, opásání kolem beder životem podle pravdy, oblečení pancířem spravedlnosti, obuti odhodlaností, jakou dává evangelium pokoje. Vždy se chraňte vírou jako štítem. Tak budete moci uhasit všechny ohnivé střely zlého ducha. Vezměte také prilbu spásy a meč Ducha, to je slovo Boží.“ (Ef 6,14-17). Ale ten boj není nepřetržitý, útoky přichází nečekaně „ve zlý den“. Proto musíme být bdělí a vytrvalí. Také je potřeba si připomínat, že v tom boji nejsme sami. Právě to mi chybí v tom přirovnání: Žijeme přece ve společenství církve, provázeni její neustálou modlitbou, propojeni ve společenství svatých s Ježíšem, jeho Matkou, svatými, je při nás anděl strážný, do jehož

ochrany nás světil nebeský Otec, a zvláště mi v tom přirovnání chybí rada Pána Ježíše: „Nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království. Děti se nebojí v přítomnosti táty, věří v jeho ochranu. Proto bych doporučil ráno po probuzení zabývat se myšlenkami ranní modlitby papeže Jana XXIII., kterou máme v kancionálu. Jeden starý člověk mi říkal: Já když se ráno probudím, tak řeknu: „Pane Bože, tak ještě jeden den! Prosím tě, chraň mě před vším zlem a pomáhej mi, abych ho prožil dobře!“

❖ Tak často „střílíme“ po sobě a zapomínáme, kdo je náš opravdový nepřítel... V roce 2005 Christian Carion natočil film „Šťastné a veselé“ inspirovaný skutečným příběhem, který se odehrál v zákopech první světové války na Štědrý večer roku 1914. Tento večer vojáci dokázali vystoupit ze svých zákopů a podat si ruce. V čem, podle vás, otče, spočívá síla Vánoc? Proč Vánoce oslovují neustále tolik lidí?

Vánoce nejsou jen vzpomínáním na událost před dvěma tisíci lety. Díky liturgickému slavení církve vstupuje Boží láska do naší dějinné přítomnosti a přitahuje i ty vzdálené. Tak jako kdysi pastýři přichází o Vánocích do našich chrámů lidé toužící podvědomě po opravdové lásce, která se daruje, po pravdě, která sytí, po štěstí, které hasí žízeň po pravém životě, protože prázdné místo, které v duši každého člověka pro sebe vytvořil Bůh, volá po zaplnění. A stále se opakuje, že Bůh nepřichází jako dobyvatel, ale že stojí u dveří a klepe a jestliže mu někdo otevře, vejde k němu a mohou spolu jít. Proto přichází do lidských dějin cestou každého člověka, přijatý náručí matky a dávající se lidem v dětské bezmocnosti. To odzbrojuje. Nepovažujme to u těchto lidí za bezvýznamné, ani za zachvat zbožnosti, ale buďme služebníky je-

jich radosti. Přijímejme je s takovou pokorou, s jakou Ježíš přichází.

❖ Vánoce jsou také důkazem toho, že ne vždy Bůh přichází tak, jak bychom čekali, a ne vždy přináší to, co bychom chtěli, takovým způsobem, jak si to představujeme. Jak navzájem propojit dvě reality: realitu Krista, který přichází, s realitou našich očekávání a našeho života?

Musíme pochopit, co to znamená věřit. Není to pouze věřit v něco, ale věřit Někomu. Věřit Ježíši, že to, co mi navrhuje, je určitě to správné, věřit Bohu, že jeho vůle je pro mě to nejlepší. Chtít to, co chce On. Nedávno blahorečená dívka Chiara Luce Badano, když onemocněla nevyhléditelnou rakovinou kostí, říkala: „Když to chce Ježíš, chci to i já!“

❖ Vráťím se ještě ke knize Lorenza Scupoliho. Mimo jiné tam jsou zajímavá slova, že naši zbraní v duchovním boji je pro nás nedůvěra v sebe a důvěra Bohu. Čím více důvěřujeme Bohu, tím je náš meč ostřejší, čím více spoléháme na sebe, tím je naše zbraň méně ostrá. Jak to ale „udělat“, abychom více důvěřovali Bohu? Je možné se důvěře naučit?

Důvěře se učíme z vlastní zkušenosti s tím, komu důvěřujeme. Když jednáme podle evangelia, přesvědčujeme se o jeho pravdivosti a o Boží věrnosti, jsme často překvapeni, jaký účinek to má, když dokážeme Bohu důvěřovat. Tak naše důvěra sílí.

❖ Co nejvíce „otupuje“ naši zbraň a vystavuje naši důvěru Bohu nebezpečí?

Vlažnost, prostřednost, to, že jsme se nerozhodli žít svou vírou naplno. Žít naplno znamená usilovat o to, abychom stále žili v milosti, aby naše spojení s Kristem bylo průchozí pro Boží milost. Znamená to žít v nadpřirozené rovině. S nohama pevně na zemi, ale

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

30 LET ENCYKLIKY DIVES IN MISERICORDIA

DOBA A OKOLNOSTI VZNIKU

Na konci listopadu to bylo právě 30 let, kdy služebník Boží papež Jan Pavel II. vydal svou druhou encykliku, nazvanou podle citace z listu Efesanům (Ef 2,4) „Nekonečně milosrdný“ (*Dives in misericordia*). Svou první, programovou encykliku zveřejnil půl roku po svém nástupu do Petrova úřadu pod názvem *Redemptor hominis* (Vykupitel člověka). Zaměřil se v ní na člověka a jeho důstojnost – tedy jedno z klíčových témat celého jeho pontifikátu. *Redemptor hominis* mluví o Ježíši Kristu a hned na začátku naznačuje blížíci se velké jubileum dvou tisíc let od jeho narození.

Encyklika *Dives in misericordia*, která vyšla 30. listopadu 1980, naopak hovoří především o Bohu Otci – jako o tom, kdo je milosrdný. Objasňuje, že mezi Božím milosrdenstvím a Boží spravedlností není rozpor, ale spíše že se jedná o jedinou vlastnost – Boží dobrotu – kterou my lidé rozdělujeme pod více názvů.

V první polovině 80. let pak Jan Pavel II. vydal ještě další dvě encykliky: *Laborem exercens* (sociální encyklika o lidské práci) a *Slavorum apostoli* (o sv. Cyrilu a Metoději) a v roce 1986 pak *Dominum et Vivificantem* o Duchu Svatém.

Životopisci Jana Pavla II. upozorňují na to, že dokumenty *Redemptor hominis*, *Dives*

in misericordia a *Dominum et Vivificantem* tvoří určitý celek. Důvodem úzké souvislosti těchto tří encyklik je, že každá z nich pojednává o jedné z osob Nejsvětější Trojice. První encyklika (Vykupitel člověka) mluví především o Ježíši Kristu; *Dominum et Vivificantem* je okružní list především o Duchu Svatém. Encyklika *Dives in misericordia* tedy pojednává o Bohu Otci a jeho milosrdné lásce ke všem lidem.

OBSAH ENCYKLIKY

V úvodní části papež sděluje, proč si vybíral právě téma Boha – Otce milosrdenství. Poté, co se minulá encyklika (*Redemptor hominis*) zabývala Kristem, nyní je třeba, *abychom opět v Kristu objevovali tvář Otce, který je v skutku „Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy“ (2 Kor 1,3)*. Papež připomíná, že církev, která se více zaměřila na člověka, se musí vždy také *zdokonalovat a upevňovat ve svém teocentrismu, totiž zaměřením skrze Krista k Otci* (čl. 1.). Právě toto propojování důrazu na Boha a na člověka vyzdvihuje jako program církve a připomíná, že jde o jeden z hlavních prvků nauky 2. vatikánského koncilu.

Dále se text zabývá Kristovým učením a jeho skutky a upozorňuje, že jeden z klíčových důrazů Ježíšova učení je důraz na lásku a milosrdenství. Toto milosrdenství Boží, které Kristus sám hlásá, vyžaduje také po svých následovnících: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7).

Následuje část, kde se připomínají hlavní body v Písmu svatém, které nám ukazují Boží milosrdenství. Při popisu Starého zákona papež poukazuje na jednu z hlavních linií, totiž neustále se opakující nevěrnost Izraele Hospodinu a Boží lásku, která toto neustále promíjí a znovu Izrael nabádá k věrnosti Hospodinu. V *učení proroků označuje*

„...Proč se bojíš Boha milosrdenství, mé dítě? Má svatost mi nebrání, abych k tobě byl milosrdný. Podívej, duše, pro tebe jsem zřídil na zemi trůn milosrdenství, tím trůnem je svatostánek a z tohoto trůnu milosrdenství toužím sestupovat do tvého srdce. Hleď, neobklopil jsem se ani družinou, ani stráží, jsem ti dostupný v každé chvíli, v každé denní době s tebou chci mluvit a toužím udílet ti milosti.“

(Den. 1485)

❖ **Nakonec, otče, prosím o několik slov povzbuzení pro čtenáře „Apoštola“. Ne vždy přece dokážeme v tomto duchovním zápase obstát...**

Je pravda, že ne vždy dokážeme v tomto duchovním zápase obstát. K tomu už svatý Augustin říká: „Kdybych nedokázal žít jako vítěz, dej, Pane, ať umírám jako bojovník. Boží milosrdenství je jako stále otevřená náruč, která nás vždy přijme.“

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Slavkovské Dny smíření 2010 – Ředitel Radiá Proglas Mons. Martin Holík a gen. vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek

FOTO: J. Blažek

milosrdenství zvláštní sílu lásky, která je větší než hřích a nevěrnost vyvoleného národa (čl. 4). Čtvrtá kapitola encykliky rozebírá hlavní vrcholy příkladů Božího milosrdenství v Novém zákoně. Po připomenutí úryvků z chvalozpěvu Panny Marie (Magnificat) a v Zachariášově chvalozpěvu (Lk 1,54 a 1,78) následuje velmi krásný výklad podobenství o marnotratném synu (milosrdném otci), jak je zachyceno u Lk 15,11–32. Kdo si chce přečíst ne úplně tradiční výklad tohoto podobenství, tomu doporučuji čl. 5–6 této encykliky. Jan Pavel II. ve svém výkladu klade důraz na to, že mladší syn svým hříchem především ztratil svou synovskou důstojnost. Otec mu pak svým milosrdenstvím jeho důstojnost navrácí; je zde však nutný předpoklad mít pravdivý pohled na sebe – opravdovou pokoru, jako měl mladší syn. Toto podobenství je obrazem každého skutečného Božího milosrdenství vůči hříšníkově, který projevuje lítost a předsevzetí.

Další část encykliky je nadepsána „Velikonoční tajemství“. Svátý otec se vrací ke své první encyklice *Redemptor hominis*, kde je toto téma důkladněji rozebráno. Papež píše, že Ježíš, ten, který všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval (Sk 10,38), je v Getsemanech, při mučení a na kříži tím, kdo si milosrdenství zasluhuje. Ani jeho nejbližší – apoštolové – ho nedovedli ochránit. Kristus na kříži učinil zadost spravedlnosti, a ještě více: tato oběť dala jakýsi „nadbytek“ *spravedlnosti, neboť hříchy člověka jsou vyvažovány obětí Bohočlověka* (čl. 7). Tato Boží spravedlnost pramení z lásky mezi Otcem a Synem – láska Syna se projevila poslušností vůči Otci. Papež opět zdůrazňuje, že uvěřit v Ukřižovaného znamená vidět Otce. *Uvěřit v lásku mezi Otcem a Synem znamená uvěřit v milosrdenství. Tak tedy Kristův kříž, na kterém Syn soupodstatný s Otcem Bohu podal plné zadostiučinění spravedlnosti, je*

zásadním zjevením milosrdenství nebo spíše lásky (čl. 8). Kristus svůj mesiášský úkol rozšířil také na církve. Pramenem milosrdenství Božího, které se projevilo nejviditelněji v Kristově kříži, jsou vztahy vzájemné lásky uvnitř Nejsvětější Trojice. V Trojici *láska objímá spravedlnost a otvírá cestu milosrdenství* (čl. 8). Text pokračuje pasáží o Matce milosrdenství – Marii.

Následuje šestá část, kde Jan Pavel II. mluví o potřebě milosrdenství v současnosti, přičemž i zde zmiňuje jedno ze svých klíčových témat – blížící se počátek třetího tisíciletí. Při reflexi aktuálních problémů papež poukázal kupříkladu na riziko materialistické civilizace dávající přednost věcem před lidskou osobou a jejím skutečným dobrem (čl. 11). Dále vysvětluje, že ve světě zasaženém hříchem nestačí jen jednat podle spravedlnosti. Pouhá spravedlnost může bez opory v Božím zákoně a bez rozvinutí v lásce vést až k velkým nespravedlnostem.

Sedmá kapitola již obsahuje výzvu církvi dneška, aby hlásala Boží milosrdenství. Je zde zmíněn cit Božího lidu, který ve své zbožnosti poukazuje na Boží milosrdenství. Myslím, že tato poznámka Jana Pavla II. naráží na kult Božího milosrdenství v diecézi, kterou vedl řadu let jako biskup v Krakově. (V roce 1980 ještě Faustyna Kowalská a úcta k Božímu milosrdenství nebyly tak známé jako dnes). Papež se také staví na stranu teologů, kteří tvrdí, že milosrdenství je největší z Božích přívlastků. Při vysvětlování, jak má církev nejlépe uskutečňovat milosrdenství, je zdůrazněno, že člověk má přístup k Božímu milosrdenství natolik, nakolik je sám milosrdný vůči svým bližním. Tak se to ostatně denně modlíme: *A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům*. Pak je tu odkaz na Mt 5,17: *blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství*, jako v celé encyklice mnohokrát. Papež také

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého
hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou
Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím
v Boha, potom budeš na zrnkách
Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče,**
obětuji ti tělo a krev, duši i bož-
ství tvého nejmilejšího Syna a na-
šeho Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa; na
zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato
slova: **Pro jeho bolestné utrpení**
buď milosrdný k nám i k celému
světu. Na závěr se pomodlíš třikrát:
Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý
Nesmrtelný, smiluj se nad námi
a nad celým světem.“

(Den. 476)

DOPAD ENCYKLIKY

Své učení o Božím milosrdenství uvedl Jan Pavel II. výrazněji veřejně ve skutek za necelého půl roku po vydání encykliky *Dives in misericordia*. Po atentátu, který byl na papeže spáchán 13. 5. 1981, totiž záhy atentátníkovi odpustil. Zakusit Boží milosrdenství mohlo také mnoho věřících, kteří získali odpustky během mimořádného Milostivého léta 1983–84. V říjnu 1983 pak proběhla synoda, která se zabývala svátostí smíření – tedy svátostí, kde se Boží milosrdenství ukazuje asi nejzjevněji. Jako plod jednání této synody vyšla v roce 1984 postsynodální apoštolská exhortace *Reconciliatio et paenitentia* (Smíření a pokání), která řeší aktuální problémy kolem svátosti smíření.

Encyklika *Dives in misericordia* byla jedním z prvních zdůraznění Božího milosrdenství. Tyto důrazy později sílily, staly se jednou z charakteristik pontifikátu služebníka Božího Jana Pavla II. a vyvrcholily jeho svatořečením Faustyny Kowalské a smrtí tohoto velkého papeže, kterého si Bůh, Otec milosrdenství, povolal k sobě v neděli Božího milosrdenství (2. velikonoční) 2. dubna 2005.

Radim Cigánek ■

**KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,**
v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
■ Krotundě 81/6, 128 00 Praha 2

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA

Je už tradicí, že rok po návštěvě Svatého otce se z této země koná pouť do Říma jako poděkování Bohu a Svatému otci za jeho návštěvu. Taková národní pouť se konala nyní ve dnech 9.–11. listopadu 2010.

Uvítání Svatého otce během audience v bazilice sv. Petra

Setkání se Svatým otcem

Mše svatá v bazilice Santa Maria Maggiore

Poutě se dle odhadů zúčastnilo přes 1300 věřících, stovka seminaristů a kněží a 13 biskupů. Začala v úterý 9. listopadu v bazilice Santa Maria Maggiore mší svatou, které předsedal Mons. Jan Graubner. Vrcholem poutě bylo setkání se Svatým otcem v bazilice svatého Petra ve středu dopoledne. Odpoledne téhož dne Mons. Dominik Duka OP předsedal mši svaté ve svatopetrské bazilice a následující den, ve čtvrtek 11. listopadu, se poutníci dopoledne modlili v bazilice sv. Jana v Lateránu, kde mši svaté předsedal kardinál Miloslav Vlk. Odpoledne byla v bazilice Svatého Kříže v Jeruzalémě, titulární bazilice kardinála Vlk, pouť ukončena slavnostním Te Deum a uctíváním ostatků kříže. Poutě se také zúčastnili představitelé politického života s paní Livií Klausovou a panem ministrem zahraničních věcí Karlem Schwarzenbergem. Přinášíme vám několik fotografií z této poutě.

■ „Srdečně zdravím vás, poutníky z České republiky, kteří jste se zde sešli v tak hojném počtu, abyste oplatili mou návštěvu, kterou jsem s radostí vykonal ve vaší zemi v minulém roce. Milí přátelé, vítám vás! Uchovávám si milou a vděčnou vzpomínku na svou příjemnou cestu do vaší krásné země. Myslím zvláště na vlídnou ochotu vážených představitelů veřejného života, na vřelé přijetí, kterého se mi dostalo od ctihodných bratří v biskupském úřadu, od kněží, zasvěcených osob i od všech věřících, kteří chtěli s nadšením vyjádřit svou víru kolem Petrova nástupce. Vnímám rovněž pozornost, kterou mi věnovali i ti, kdo, byť vzdáleni od církve, hledají přesto skutečné duchovní lidské hodnoty, jichž chce být katolické společenství radostným svědkem. Prosím Pána, aby milosti oné cesty přinesly plody, a přeji křesťanskému lidu České republiky, aby opět s novým elánem a odvahou vydával všude svědectví evangelium. Ze srdce vám všem uděluji zvláštní Apoštolské požehnání, které rozšiřuji vašim rodinám a celé vaší vlasti.“

(Pozdrav Svatého otce českým poutníky v bazilice svatého Petra)

■ „Kéž by tato pouť nám pomohla k tomu, abychom si uvědomili, co je skálou našeho života.“

(Mons. Dominik Duka OP, úryvek kázání ve svatopetrské bazilice)

Mši svatě v bazilice sv. Jana na Lateránu předsedal kardinál Miloslav Vlk

Věřící v bazilice sv. Jana na Lateránu

ZVEME VÁS NA I. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

V květnu roku 2011 nás čeká radostná událost: Kongres o Božím milosrdenství. Spolu s kongresy konajícími se po celém světě navazuje na světový Kongres Božího milosrdenství uskutečněný r. 2008 v Římě. Na tento kongres, který se v ČR koná poprvé, vás chceme srdečně pozvat. Kongres se bude konat ve dnech 20.–22. května 2011 ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě

a v Novém Městě na Moravě. Program začne odpoledne v pátek v kostele Božího milosrdenství a bude pokračovat mší svatou v pátek večer, následovat bude celonoční adorace za dobré plody kongresu. V sobotu budou po celý den přednášky o Božím milosrdenství a potom bude program pokračovat opět u kostela Božího milosrdenství mší svatou, u pódia nad kostelem bude připraven večerní program se společným posezením a setkáním účastníků. V neděli bude program pokračovat dalšími přednáškami a odpoledne bude připraven program u pódia, kde se také od 16 hod. bude konat slavnostní mše svatá na zakončení kongresu. Podrobný program bude včas zveřejněn, zatím účast přislíbilo několik biskupů a hostů, kteří svou přítomností a slovem určitě obohatí celou událost. Posíláme vám přihlášku na kongres. Pokud nám ji pošlete, obdržíte obratem upřesňující informace.

Je třeba děkovat Bohu za tento kongres. Je to totiž veliká šance, aby se Boží milosrdenství dostalo do povědomí mnoha lidí. Chceme vás zároveň poprosit o pomoc. Nejdříve modlitbu – za ty, kdo budou organizovat kongres, za ty, kdo budou přednášet, za všechny účastníky. O dar Ducha Svatého pro ně. Pak – pokud můžete, prosíme o finanční pomoc. Organizace kongresu je také závislá na finančních prostředcích. Za každý váš dar předem děkujeme! Nakonec – společně s pozváním – chceme také prosit o účast. Pokud je to možné, zúčastněte se kongresu. Kongres se koná pod záštitou Mons. Vojtěcha Cikrleho a organizátorem kongresu je Společnost katolického apoštolátu – pallotini. Proto také, pokud chcete přispět na kongres, můžete to učinit prostřednictvím složky, kterou najdete v „Apoštolu“. Pokud budete posílat dar na kongres, prosíme – napište na složence variabilní symbol: 2011. Přispět můžete také převodem na účet č: 35-6219210237/0100 s variabilním symbolem 2011.

Pokud budete potřebovat další informace o kongresu, můžete volat na číslo: **566 502 855** nebo **566 502 850**.

Otcové pallotini

NOVÁ KŘÍŽOVÁ CESTA VE SLAVKOVICÍCH

V neděli 3. října 2010 se konala v kostele ve Slavkovicích pouť ke svaté Faustyně Kowalské. Mši svatou v 15.00 hod. sloužil otec biskup Pavel Posád z Českých Budějovic. Otec biskup připomněl osobu svaté sestry Faustyny a zdůraznil skutečnost působení Boží milosti v životě sestry Faustyny a v našem životě. Ve svém kázání vysvětloval, že když se modlíme za Boží pomoc a Boží milost, není to proto, že by Bůh šetřil na svých milostech, On nás jimi bohatě obdarovává. My se modlíme, abychom o tuto Boží milost stáli, dokázali ji přijmout, vážili si jí a pak se

*X. zastavení
Ježíš svlečen z šatů
– vojáci kopím dělí šat Ježíše*

Posvěcení obrazů křížové cesty

podle ní snažili žít. Po mši svaté otec biskup posvětil novou křížovou cestu zdobící interiér slavkovického kostela. Autorem křížové cesty je akademický malíř Jiří Štourač.

-WZ-

Autorem doprovodných obrázků v tomto vydání je **BENEDIKT V. HOLOTA** (*5. srpna 1922) – český katolický kněz a františkánský mnich – spisovatel, publicista, vyhledávaný zpovědník a duchovní. V 50. letech byl zbaven svobody při Akci K a prošel internací v koncentračních lágrech a nucenými pracemi. Je asignován v konventu u kostela Panny Marie Sněžné v Praze.

P. Benedikt V. Holota

OTEC BENEDIKT A PANNA MARIA

Dovolte, abych vám představil člověka, který ovlivnil můj život a moc mi pomohl – otce Benedikta V. Holotu, františkánského mnicha od Panny Marie Sněžné – spisovatele a kreslíře – velkého ctitele Matky našeho Pána.

Poprvé jsem se s ním setkal v nakladatelství Zvon nad rukopisem knihy „Hovory na nemocničním lůžku“ v roce 1993 – on jako autor a já grafický úpravce této publikace. První pracovní schůzka byla velmi zajímavá – měl jsem trému před představitelem tak významného řádu a člověkem, kterému bylo v té době skoro 70 let – člověkem, který prošel komunistickými lágry, tajně vysvěceným knězem – ale otec Benedikt rychle rozptýlil mé rozpaky a po hodině našeho setkání se z nás stali – dovolím si říct – spřízněné duše. Otevřenost, opravdovost a zapálená víra tohoto „služebníka Božího“ na mne silně zapůsobily a také po přečtení rukopisu „Hovorů“, které popisují přátelství dvou mužů v jejich rozhovorech a meditacích nad životem a smrtí, jsem za-

čal zase o něco hlouběji a opravdověji prožívat svůj vztah k Bohu a k lidem. Ano, opravdověji a hlouběji – až to začalo přerůstat v určitou nespokojenost, která mě začala nahlodávat...

Můj známý mě jednou pozval do společenství jiné církve... a tady jsem najednou nacházel více kamarádství, více nadšení, více té opravdovosti. Bylo tady dobře – přátelský duch, hodně zajímavých akcí, výletů, zpěv, proroctví, uzdravování, mluvení jazyky, čtení z Písma – při bohoslužbě jsem hrál v kapele jako hráč na bonga, všechno šlapalo, pohoda... ale... nechodilo se ke zpovědi, odsuzovalo se uctívání Panny Marie, uctívání svatých, neuznávalo se papežství, neexistoval očištec: po smrti Boží království, nebo peklo – nic mezi tím. Smrt Pána na kříži byla vlastně selhání, potupa. To nepochopení smyslu utrpení a vykoupení... Nikde byste ve společenství nenašli křížek nebo obrázek z Kalvárie – obrázek Panny Marie... Neříkám, že bylo všechno špatné, a netroufám si soudit nebo odsuzovat jiná společenství, která uznávají našeho

Pána jako Syna Božího – hodně věcí jsem tady pochopil a našel opravdová přátelství.

Ale začalo mi být uvnitř duše smutno, začal mě provázet pocit opuštěnosti, prázdnoty, nenaplnění. Takový pocit, jako když stojíte samotní před vysokými hradbami města – brána zavřená a vy nemůžete dovnitř – slyšíte jen šum a život uvnitř hradeb. Dva roky jsem nevyslovil „Zdravas Maria“, nepokřížoval se, nebyl u zpovědi, nepřemýšlel o významu utrpení a vykoupení – začalo se mi stýskat...

Jsem totiž konvertita, který ve svých 27 letech „naplno“ uvěřil. – A byla u toho Panna Maria, protože Werfelova knížka „Píseň o Bernadetě“ byla tou poslední kapkou pro mě „váhání“ – tak mě zasáhla, že jsem se nechal pokřtít a přivedl svou ženu k oltáři, aby Pán Bůh požehnal naše pětileté manželství, a nechal jsem pokřtít syna.

No a Panna Maria mi také pomohla v mé krizi:

Šel jsem tenkrát po práci okolo kostela Panny Marie Sněžné a najednou jsem si intenzivně vzpomněl na otce Benedikta... a měl jsem tak velké nutkání za ním zajít a alespoň ho pozdravit, že jsem zaklepal na portu kláštera. Bratr františkán na vrátnici mě za otcem Benediktem dovedl, a ten mě velice srdečně a přátelsky přijal. Měl shodou okolností zrovna volno a strávili jsme v přijímací místnosti asi 2 hodiny. Všechno jsem mu na sebe řekl – popsal a vysvětlil, v jaké situaci se nacházím – můj hlad po svátostech, všechny nahromaděné hříchy za těch uplynulých pár let – a otec Benedikt mi dal rozhřešení, odpuštění – a já v sobě cítil takovou úlevu, takovou radost a takové něžné přijetí Pána, že kdybych měl křídla, tak vyletím do oblak... a věděl jsem, že to byla Panna Maria, která mě vzala za ruku a přivedla k otci Benediktovi.

Josef

KDYŽ

se ve zpovědi otevírá duše, zdá se mi, jako by slova vyznání a lítosti rezonovala celým vesmírem...

Jako by byl člověk svědkem něčeho vesmírně tak velikého, před čím jsou nukleární erupce hvězdných veleobřů zanedbatelnými procesy.

A rozhřešení?

Jako by stál člověk uprostřed stvořitelské síly věty:

„Nastal večer, nastalo jitro – den první“
(Gn 1,5)

VEČER

může někdy kněze připravit i o to oč se celý život snažil co celý život dobýval.

Jen proto, že se nenechá potěšit Pánem, ale podlehe na chvíli

útěše lidské.

Benedikt V. Holota
„Zápisky (ne)zkušeného faráře“
nakladatelství Paulínky – 2010

P. BENEDIKT V. HOLOTA – „ON“

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŘ SVĚTLO!

Nabízíme vám možnost posláni brožurky, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. Brožurka je formátu „Apoštola“ (A5), má 48 stran. Cena není stanovena, za brožurku můžete přispět složenkou, která je přiložena.

Brožurku si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32,
tel. 566 502 855, 774 521 531, email: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Nabízíme vám **ZDARMA** možnost posláni obrázků milosrdného Ježíše (velké: 14×29,3 cm, balení po 5–7ks.; malé: 7,5×15,5 cm, balení 50 ks.) Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA!

Obrázky si můžete objednat: Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850,
774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Váš příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštola“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

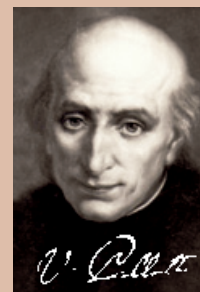
Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.
Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz
Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

POSLALI JSTE DAR NA „APOŠTOLA“ PŘEVODEM Z ÚČTU

A ČASOPIS NEPŘIŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsmo společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

P. BENEDIKT V. HOLOTA • „NEBYLO PRO NĚ MÍSTO“